

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

possent corradere, exaturati redeunt in Franciā: quem nō longo interposito tempore Imperator Otto cum magnis copijs insequitur: Castra è cōspectu Lutetia Parisiorū ponit: Fit eruptio à ciuibus: conserūt manus: cadunt vtring, nōnulli, inter alios nepos Imperatoris. Suburbia ciuitatis exasperat^o Otto incēdit. Nec moratur Lotharius, cū Hugone Magno, & Hērico duce Burgūdia hostē adusq, Isaram fluuiū insequi: vbi atrocissima infortita pugna, tam multis vtring, occisorum cadaueribus viuus oppletur, vt à consueto fluxu Isara impeditus, in agros sese effunderet. Hoc tam cruentum bellum, in sanguine coniunctissimos, mirum quomodo tam acerbum contigerit? Erant enim Lotharius & Hugo ex geminis Ottonis I. sororibus nati, huius secundi consobrinus. Sed quid non cogit habendi amor? qui charissimos inimicem sapē fratres commisit. Pacatis demū regibus, Austrasiam, cuius causa bellum gerebatur, Ottoni Lotharius, reclamantibus multis regni proceribus de Francia permisit: repugnante etiam Hugone Abbate, qui in accepta occasione, regnum quasiuit & occupauit. Nam Lotharius non indē diū concessit in fata. Appellatus autem Hugo per contumeliam cognomento Abbas, quod se rebus monasteriorū, quas plures illis esse, quā oportet videri dixit, implicuit, seipsum Abbatem appellans.

CAPVT XIX.

Svstulit autem Otto ex coniuge filium Ottonem, & tres filias: quarum vna in Gander shem, altera in Quedelenborg praesidatum accepere: malentes in virginea puritate seruire Deo, quā tyrānidi seruire maiorum. Frequentes autem sententia sua, & quas imitari tarentur sui generis authores plurimas, & quae illarū sequuta sunt exemplum, habuere crebriores. Tertius cum esset inter sacras virgines in Ratispona, incertus

habens quid sequeretur, raptam est ab Vdalrico Bohemiae duce, qui illam coniugem deposcebat. Pater exempli perniciem detestatus, simul iniuriam reputans atrocissimam, quod auderet vir barbarus in Imperatorem Romanum hoc, quod priuati in priuatum sine summo scelere non committerent, armauit ingentes copias, & sequutus raptorem in prouinciam eius, igne & ferro cuncta vastabat, fœdabatque. Occurrerunt Bohemi vim prohibitori: Caduntur miserè: Ipse Vdalricus ad interiora prouinciae perueniens, raptam orabat, vt se interponeret, patrem exorans, vt generum non degenerens dignaretur agnoscere: non indecorem futurum regno, modo primæ piacula culpa remittat. Puella ad patrem progressa, exorabat iram poneret: se, quando ita visum superis, Vdalrico permetteret vxorem. Venit sub aspectum dux ipse, & genibus prouolutus, veniãque precatus, impetrauit. Hoc tempore idem Otto reliquias diui Stephani ex Italia productas, in ecclesiam Halberstadensem ad honorem beati martyris ibi patroni, decenter iussit collocari. Interea oritur grauis inter fratruales simultas, Ottonem Imperatorem, & Henricum ducem Bauariae. Imperator, submissis qui rem per insidias agerent, capi iussit Henricum, & aliquandiu captum tenuit. Vandali quoque, nè quid deesset turbationis, quos pater Otto imperata facere coegit per sua tempora, nunc rebellârunt: in quos Cæsar armauit Saxones suos, & ad internecionem obuio cecidit. Ingens multitudo prostrata memoratur, triginta millia septingenti. Qua victoria exhilaratus Imperator, veniã dabat fratrueli, laxãs vincula eius, vt in reliquum tempus illum haberet obsequentiorem. Ferunt nonnulli, quod apud me fidẽ tenuem habet, hunc Ottonẽ tributo

adegeſſe Lombardos, vt quotannis perſoluerent Imperatori tributi nomine libras auri ducentas. Id auri fertur collegiſſe Wilhelmus archiepiſcopus Moguntinus Imperatoris huius germanus frater, annis tribus conuatis. Inde conflatam crucem auream, qua condeuenerit uſq; hodiè eccleſiã Padeburnenſem. Primum, quæ credat auri talèta pontifici permiſſa? deindè, in crucem conſlata? Demum, quod eſt omnium alieniſſimum, in longinquam eccleſiam, et ſua minore, eſſe ea dona celata quis feret?

CAPVT XX.

INterea Imperatores Conſtantinopolitani, nullo ſpecta-
nitatis ad Ottonem habito reſpectu, cum intelligerent
Ottonem grauiſſimo in Francia bello implicari, unde
non facile explicaret, conſtituerunt prouincias, quas
Italia Nicephorianis temporibus amiſerunt, recupera-
re. Otto uerò, poſteaquam Lotharingiam receptam
iniuriasq; apud Auiſgranum acceptas ultus eſſet, pa-
cemq; cum Lothario rege firmauit, ueniens in Itali-
am, & uxorem ſecum ducens Theophaniam, Tau-
riſſes attigit, quando de leuitorum ſuorum impetu
or eſt factus. Tradunt nonnulli ſcriptores Ottonem
uſquam in Gracos duceret, copijs Hadriatico traditis
Sclauoniam ac Dalmatiam inuaſiſſe, magnaq; in
regionibus Gracorum præſidio deſtitutis, rerum præda
& mortalium cade commiſſa, Romam ſe contuliſſe:
cum perueniſſet, repentino tumultuarioq; delectu
omnes Italia regiones, ingentes copias coactas, ad
conuenire iuſſit: & cum Germanorum, Gallorū, Lon-
bardorum, & aliorum Italia populorum, immenſo
exercitu Roma profectus, prima ad Beneuentum cepit
tiua: Quò cum Romanorum copie perueniſſent, data